

regninger, for som jeg sagde i min indledning, denne handlingsplan skal være mere end blot flotte ord; den skal blive virkelighed!

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis vil jeg godt rose regeringen og i den forbindelse naturligvis også forskningsministeren for, at man har valgt at sætte spørgsmålet om informationsteknologi på den politiske dagsorden.

Udviklingen af informationsteknologi er et politisk anliggende. Udviklingen må ikke overlades til markeds kræfter. Som ved enhver form for teknologi, der skal udvikles, er det et spørgsmål om, hvilke interesser der bliver varetaget, og for SF er det afgørende, at IT-udviklingen bliver til gavn for ganske almindelige mennesker, og at udviklingen ikke kun sker ifølge de interesser, som kapitalejerne har, og på de betingelser, som kapitalejerne stiller.

Efter SF's opfattelse rummer udviklingen inden for informationsteknologien en række muligheder, som netop kan blive til gavn for ganske almindelige mennesker. Men der er også – specielt hvis markeds kræfterne i for høj grad kommer til at råde – risiko for spild af samfundsressourcer og risiko for øget ulighed.

Selv om SF afgjort er meget positivt indstillet over for indførelsen og udbredelsen af informationsteknologi, vil jeg samtidig også understrege, at blot fordi noget er teknisk muligt, skal man ikke nødvendigvis gøre det. Vi hverken kan eller skal standse udviklingen, men vi både skal og kan foretage politiske prioriteringer af, hvad vi ønsker fremmet.

Anvendelse af informationsteknologi vil afgjort kunne bidrage til at nedsætte transportomkostninger og dermed også bidrage til at nedsætte forureningen, og det vil være til gavn for den økologiske balance. Men på den anden side kan der være en risiko for, at man i almindelig begejstring for udviklingen fejlinvesterer, og det påvirker altså den økologiske balance negativt. Der er også en risiko for, at samfundet kan komme ind i en periode med brug og kassér-tendenser, netop fordi der år for år er en stor nedslidning på dette område.

For os er målet for det første, at brugerne får let adgang til at bruge teknologien og det til rimelige priser, for det andet, at brugerne både i fællesskab og individuelt får størst mulig indflydelse på brugen af den, for det tredje, at den bidrager til nye og bedre arbejdspladser – det er klart, at der forsvinder nogle, men der kommer

givetvis også nye og gerne bedre arbejdspladser – og for det fjerde, at den kan bidrage til, at menneskers livskvalitet bliver forbedret.

Der er ikke tvivl om, at udviklingen inden for den offentlige sektor er helt central for udviklingen inden for informationsteknologien i det hele taget, som der også står i redegørelsen. Vi finder i SF, at det er rigtigt, at den offentlige sektor går foran med hensyn til at bruge informationsteknologien, så borgerne lettere kan hente oplysninger hos offentlige myndigheder og på kontorer og biblioteker osv.

Det er også godt, at man kan bruge teknologien i sundhedssektoren, som det er skitseret i redegørelsen. Det betyder jo, at hvor man en række steder i dag bruger tiden til bureaukrati og administration, kan man fremover bruge den til betjening af borgerne.

En IT-udvikling, hvor det offentlige bliver en slags motor, vil også kunne bidrage positivt – med den afsmittende virkning, at der bliver flere arbejdspladser i den private sektor.

I den forbindelse er det vigtigt at understrege, at priserne på anvendelse af informationsteknologien naturligvis er af afgørende betydning for, hvor mange der vil benytte sig af den. Derfor betragter vi det som positivt, at Tele Danmark har nedsat priserne på bredbåndsnettet og vil nedsætte dem yderligere. Men det er lige så vigtigt at understrege, at der er grænser for, hvor meget de kan komme ned – alene af den grund, at der er nogle investeringer, der skal forrentes, og også fordi det er i hele Danmarks interesse, at Tele Danmark er godt rustet, når en liberalisering på telemarkedet fuldt ud slår igennem i 1998.

Diskussionen om borgerkort har også været en diskussion om informationssamfundet. Og man kan sige, at diskussionen har kørt på den måde, at det er, som om det er to slags borgerkort, der tales om:

Hvis borgerkortet alene er et kort, som giver den enkelte borger mulighed for via en PIN-kode at få let adgang til selv at indhente oplysninger hos og kommunikere med de offentlige myndigheder, så er det helt fint. Men hvis borgerkortet samtidig betyder, at offentlige myndigheder og andre har let adgang til at indhente oplysninger hos borgeren uden den pågældendes accept, så er det uacceptabelt, og så er det et eksempel på, at der er en teknologisk mulighed, som man ikke skal udnytte.

Som sagt har den hidtidige diskussion, der er foregået i medierne, været ret diffus, og det er